

[Elmqvist.]

skal ske på tid, eller at afgørelse om frakendelse indtil videre kan indbringes for vedkommende ret efter en vis tids forløb. Jeg ved ikke, om det er tilstrækkelig præciseret i § 79, stk. 1, hvor der står, at

„spørgsmålet om fortsat udelukkelse fra den pågældende virksomhed efter 5 års forløb kan indbringes for den ret.“

Jeg ved ikke, om det er tilstrækkelig præciseret, at forholdet, hvis tilladelsen eller autorisationen ikke gives, så igen efter nye 5 års forløb kan indbringes for retten. Jeg går ud fra, at det er tilfældet. I alle tilfælde har vi sikkerhedsklausulen i stk. 3, hvorefter justitsministeren til enhver tid kan tage et sådant spørgsmål op til fornyet behandling. Hvis vi ikke havde denne sikkerhedsklausul, ville jeg mene, at man i stk. 1 burde have præciseret, at man senere kan tage sagen op, hvis genoptagelsen ikke første gang fører til et for den straffede heldigt resultat.

Jeg er også særdeles tilfreds med den udtalelse, der findes i folketingets betænkning om lærlingeforholdet, suppleret af den højtærede justitsministers udtalelse under anden behandling i folketinget. Det kan jo nemlig ikke nægtes, at her, hvor det drejer sig om lærlingeforholdet, retten til at antage lærlinge, er der et tilfælde, hvor hensynet til trygheden hos trediemand, nemlig trygheden hos forældre, der skal anbringe deres børn i en læreplads, bør være af meget afgørende betydning.

Medens jeg således på mit partis vegne og personlig kan tiltræde lovforslaget i dets helhed trods de betænkeligheder, jeg mener der kan gøre sig gældende på de områder, jeg her har omtalt, er der dog et område, som jeg gerne vil omtale specielt, og som jeg synes det har været helt nødvendigt at drage ind under hovedreglen, som altså er den, at domfældelse ikke, hvor der ikke gør sig særlige forhold gældende, skal have rettighedsfortabende virkning. Det drejer sig om retten til at sidde i en bestyrelse. Formålet med denne lov er jo at lette resocialiseringen eller fjerne hindringerne for den. Jeg kan ikke se, at det skulle hindre en person i at blive resocialiseret, at han ikke straks efter udstået straf kan indtræde i diverse bestyrelser. Det at være medlem af en bestyrelse er som regel ikke en hoved-

beskæftigelse, men er som regel et bierhverv. Naturligvis kan der være så store interesser deri, at det kan nærme sig en hovedbeskæftigelse, men som regel er det som sagt et bierhverv. På den anden side kan jeg ikke sige andet end, at jeg finder det i høj grad stødende, at en person, som er idømt en straf af en vis størrelse eller skal vi sige straffet for en forbrydelse, der ikke kan siges at være en ren bagatel, straks efter sin løsladelse kan indvælges i aktieselskabsbestyrelser. For at stille det på spidsen: en aktieselskabsbestyrelse bestående udelukkende af straffede personer vil efter min mening ikke pynte på dansk erhvervsliv. Jeg kunne også sige det således, at jeg synes ikke, det vil pynte på vort erhvervsliv, om nogen af de personer, der fornylig er dømt i den meget omtalte sortbørssag, straks efter strafudståelsen i statstidende kan proklameres som bestyrelsesmedlemmer i et eller flere aktieselskaber. Det ville efter min opfattelse virke i høj grad utiltalende.

Foruden disse, om jeg så må sige, renlighedshensyn er der også andre hensyn, der gør sig gældende. At sidde i bestyrelsen for et aktieselskab bør efter min mening skabe en formodning om en vis moralsk habitus, bl. a. i kraft af det begrænsede økonomiske ansvar, som gælder for aktieselskaber. Vi er ikke tjent med, som jeg sagde før, at risikere at få en række aktieselskaber med offentlighedens stempel bestående f. eks. udelukkende af straffede personer.

Af de grunde, jeg her har nævnt, er jeg ked af, at man går så vidt på dette punkt. Jeg synes ikke, det tjener noget som helst berettiget formål. Det er ikke nødvendigt for, at den pågældende kan eksistere. Det er ikke nødvendigt for, at han kan skaffe sig en plads i samfundet igen. Det er ikke nødvendigt for, at han i det store og hele kan blive resocialiseret. Men det virker på den anden side i høj grad utiltalende, og man må ikke være blind for, at det kan virke meget skadeligt.

De ændringer, som man har indført med hensyn til sagførere, finder jeg fuldtud rigtige, og det samme gælder ændringen om, at afgørelserne henlægges til underretterne.

Så er der endelig recidivisterne. Hvor-